

Rotterdams Inferno 3

Rotterdams Inferno 3

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Freep!k

ISBN: 9789403679327

©Petra van Engelenburcht

*Opgedragen aan alle slachtoffers van oorlogen.

In het verleden en nu.

Moge zij in vrede rusten.*

HOOFDSTUK 1

In een piepklein huisje in het centrum van Rotterdam heeft een invasie plaats gevonden. In elke beschikbare ruimte hebben zich Nederlandse soldaten en een handjevol burgers zich verstopt. Iedereen houdt de adem in zodra het geluid van marcherende laarzen hoorbaar dichterbij komt.

Maar de Duitse soldaten lopen langs en hebben alleen oog voor mogelijke vijanden die zich op de straat kunnen verbergen.

De Duitsers zijn maar net langs of ergens in het kleine huisje klink gekraak van hout. Daarna gerinkel van brekend porselein, omdat van het tafeltje een poot breekt. Meteen wordt er hartgrondig gevloekt, maar na een paar keer luid gefluister van; ‘Sst. Stil verdorie,’ valt er weer stilte. De Duitsers hebben het blijkbaar toch gehoord en twee ervan komen terug. Ze steken de lopen van hun wapens schietklaar naar voren en loeren door het raam naar binnen.

Dokter Jansen blijft lezen, maar Karel de Wit kijkt verontwaardigd om; ‘zeg, wat mot dat?’

Kenne jullie ‘t zien? Mag een ouwe vent zich niet eens meer scheren in zijn eigen huis?’

Maak dat jullie weggkomen, stelletje gluurders.’

De Duitse soldaten schrikken daarvan en haasten zich weg.

Dokter Jansen laat opgelucht zijn boek zakken, want nu pas merkt hij het op de kop gehouden te hebben. Karel gaat naar het raam en gluurt naar buiten. ‘Ze zijn weg, daar de steeg in,’ gebaart hij naar links. ‘Jullie kenne pleite.’

‘Ze zijn weg.’ Dokter Jansen opent de deur van het gemak en het groepje stuift kokhalzend de gang in. Ook uit het keukentje komen ze, als geradbraakt, strompelen.

‘Het spijt me,’ drukt Arno Hogendijk de oude man wat geld in zijn hand. ‘We hebben uw tafel stuk gemaakt.’

‘Kan mij dat schelen,’ duwt Karel het geld terug. ‘Liever jullie als die rottige lafaards.’ Een van hen gluurt om een hoekje, maar de straat is stil. Opgelucht hollen de Nederlanders uit het huisje en

kijken onderzoekend rond, maar het is gelukt. Er is geen Duitser meer te zien.

Eddie stuift weg om thuis over zijn avontuur te vertellen.

Bij een straathoek heft de kolonel zijn hand en ze blijven achter hem stilstaan en drukken zich tegen de muren van de huizen. Hier is het spoor. De stalen rails ligt tussen houten hekken waarachter zich lange rijen huizen uitstrekken. Her en der groeien wat verdwaalde struiken, verder is de gehele straat opvallend leeg. Geen een Rotterdammer durft zich nog te laten zien, want van alle kanten klinkt geweergeschut, af en toe de knal van een granaat en vooral het venijnige geratel van mitrailleurs.

Martin Wiersma wijst bevelend naar voren en op een drafsje steekt het minileger het spoor over. Daarna haasten ze zich langs leegstaande huizen, richting de Blaak.

Hiermee verwijderen ze zich van strijdgewoel, maar gespannen houdt iedereen, die er een heeft, het geweer gereed.

In een straat, tussen hoge smalle huizen, schrikt iedereen enorm als ineens een stem klinkt. Ze kijken, terwijl ze de wapens richten, omhoog. ‘Kijk eens jongens, daar hebben we het leger. Al die dappere soldaten gaan die gemene Duitsers doodschieten.’ Een oud opaasje op een balkon knikt opgetogen tegen een groepje kleinkinderen. ‘Hoezee, voor de soldaten,’ piept een jochie in streepjestrui. Twee kleine meisjes in witte jurkjes, met roodwitblauwe strikken aan hun vlechtjes, zwaaien lachend omlaag.

‘Gaat u snel naar binnen,’ roept Martin Wiersma gevaarlijk. ‘Het is te gevaarlijk voor kinderen om nog buiten te zijn.’

‘Zal ik doen, meneer,’ knikt het opaasje braaf en drijft de kinderen snel naar binnen.

‘Maar opa, ik wil zien hoe ze die Duitsers gaan doodschieten,’ klaagt het jongetje.

Als vanzelf zijn ze allemaal blijven staan en kijken omhoog.

Ze kunnen de stem van de oude man nog horen, binnen in de woonkamer.

‘Niet zeuren Jantje. Als je groot bent mag je ook in het leger en Duitsers doodschieten. Nu gaan we naar binnen en wie braaf naar binnen gaat, krijgt een kaakje van oma.’

‘Ik wil ook naar binnen en een kaakje,’ grijnst een van de jonge soldaatjes.

‘Wat is dat, de Boer,’ kolonel Roderick kijkt hem strak aan. ‘Wil jij je plicht verzaken en de

Duitsers laten winnen?’ De graspieper wordt rood, maar schudt snel zijn hoofd.

De stilte wordt verbroken. In een paar straten verderop, wordt de schotenwisseling steeds heftiger. Bij het Noordereiland, de Boompjes, de 4 Leeuwenbrug, het Bolwerk en de spoorbrug wordt heftig geschoten.

Ze kijken verschrikt omhoog als een Duits vliegtuig dreigend brommend laag overvliegt. Binnen in de flat zingen schrille kinderstemmen opgetogen van ‘Oranje boven, leve de koningin.’ Het ‘hoezee, hoezee, hoezee,’ erna, klinkt veel te vrolijk.

‘Hoezee, voor de soldaten,’ verzucht een soldaatje.

Arno Hogedijk knikt vastberaden.’ Inderdaad jongens. Hoezee voor ons volk. Hoezee voor ons vaderland en lang leve de koningin.’

Ze komen bij een kruising aan en blijven opnieuw staan en drukken zich tegen de muur aan. Wiersma waagt als eerste een blik om een hoek. Na even spiedend links en rechts te hebben gekken, heft hij een hand en maakt een voorwaartse beweging.

Gespannen, met het geweer in de hand, een vinger aan de trekker, lopen Anton, Theo en hun vrienden op de hielen van de officieren naar voren. De jonge soldaten volgen in ganzenpas. Opnieuw is er nergens een Duitser te zien en Martin Wiersma en Roderick Hogedijk kijken beide richtingen in. De straten zijn zowel naar links als naar rechts uitgestorven.

Rechts horen ze opnieuw een felle schotenwisseling en besluiten naar rechts te gaan. Anton en Theo kijken elkaar opgetogen aan. Ze knellen hun geweren stevig vast, met tussen de vingers wat extra patronen om snel te kunnen laden. Ze hopen ergens bij de

Spaanse kade of het Witte Huis eindelijk eens wat kunnen doen, want hun vingers jeuken van al die oorlogsgeluiden.

Het bij elkaar geraapte legertje burgers en de soldaten blijven staan als ze opnieuw horen schieten. Ze zijn dicht bij het centrum gekomen en staan op een straathoek in een doolhof van kleine steegjes. Omdat het Witte Huis boven alles uitsteekt, weten ze nog ongeveer waar ze zijn. ‘Verderop ligt de spoorbrug,’ wijst de kolonel.

‘Zo te horen moeten we daar uit de buurt blijven,’ knikt Martin Wiersma bevestigend. ‘Het is gewoon moord de graspiepers daar heen te brengen, want zo te horen wordt daar vreselijk gevochten.

Anton en Theo kijken elkaar teleurgesteld aan. Nu hoopten ze eindelijk eens op wat actie en zijn tot niets anders als babysitters bevorderd voor de jonge soldaatjes. Ook Wim Morsman en Jan Kleiboer kijken teleurgesteld.

Arie leunt verveeld tegen een muur en peutert weer in zijn neus. ‘We gaan deze straat in, dan komen we bij de Noorderkade uit,’ besluit de kolonel en Arno Hogedijk wijst naar voren. Het samengeraapte legertje loopt een steeg in, het heeft geen eens een naam. Als ze een hoek omslaan ligt er een smalle straat voor hen met wat bomen in een lange rij, de smalle stammen bieden niet veel beschutting.

Op diverse plekken om hen heen klinken nog steeds schoten, elk moment moeten ze zelf schieten en de meeste geweren richten dan ook naar voren. Opnieuw staan ze bij een straathoek stil en luitenant Wiersma kijkt de nieuwe straat eerst op en af voor hij wenkt soldaten om door te lopen. Hij en Arno lopen voorop met het groepje burgers op de hielen daarachter de jonge soldaten, met als laatsten dokter Jansen en Arie

Het is zo stil in dit steegje dat hun voetstappen galmen

Bij de hoek van de volgende steeg staan ze opnieuw stil. Wiersma kijkt naar links en naar rechts en ze geven het bevel door te lopen.

Anton ziet een portiekje en ineens moet hij plassen en blijft staan. ‘Wacht effe,’ zegt hij zijn broer, ‘even de plantjes water geven,’ want er staat een houten ton met wat begoniaatjes erin. Theo blijft dus staan, Jan Kleiboer en Wim Morsman ook, de jonge soldaten lopen door. Nog geen drie stappen verder ziet de kolonel ineens iets bewegen, van achter een stapel kisten wordt er iets gericht? Verschrikt kijkt hij om.

‘Terug,’ beveelt hij de soldaten! Snel terug. Terug!’ Hij gebaart wild naar achteren, maar zo snel kan niemand zich omkeren.

De stapel kisten valt om en ineens zien ze een schuttersput met een verdekt opgestelde grote mitrailleur! Zodra kogels woest gierend op hen af spuwen, verstijft iedereen van de schrik. Arnold doet een stap naar voren, voor Wiersma en geeft de luitenant een duw tegen de muur aan. ‘Terug,’ roept hij. ‘Terug de steeg in!’ Daarbij wordt zijn stem schrill en hij spreidt zich de armen nog meer. Zijn lichaam schokt wanneer het als eerste geraakt wordt door een regen van kogels.

Martin Wiersma schuifelt zijdeling opzij en geeft een paar soldaten een zet achteruit, maar de meeste van zijn groep worden geraakt...

Jonge soldaatjes schreeuwen van pijn en vallen neer en steensplinters ketsen gierend van de muren af. Anton die nog naar het portiek toeliep, blijft staan en kijkt verschrikt om. Wim, Theo, Anton en Jan zien het groepje jonge soldaten voor hen alle kanten op springen en een paar van hen vallen. Daarna is er niets meer wat hen beschermt en er klinken nijldige tikken op de muren, maar ook harde doffe ploffen zodra iemand geraakt wordt. Dan wordt het stil.

‘Terug! Allemaal meteen terug,’ schreeuwt sergeant Wiersma. ‘Meekomen, van den Broek,’ brult hij en rukt een in elkaar gezakte knul omhoog. De jonge soldaat jammert hees, terwijl hij een zet krijgt naar de veilige bescherming van de hoek. Daar valt hij kermend neer en bloed sijpelt over zijn uniform.

Wiersma sleurt een andere omhoog aan zijn riem. ‘Sta op, Bonebrood,’ schreeuwt hij hem toe, maar de jongen beweegt niet.

Wankelend grijpt Wiersma de jonge knul aan zijn schouders en sleurt hem mee achteruit, terug in de steeg.

Anton is gevallen en snapt daar niets van. Verbaasd zit hij op de straat en voelt een plek op zijn linkerbeen stijf worden. Verbijsterd voelt hij ernaar en bekijkt zijn hand, er zit bloed op! Nu pas begint hij brandende pijn te voelen.

‘Godskelere, die lamullen hebben op je geschoten!’ Theo grijpt hem onder zijn armen en probeert Anton mee terug te krijgen de hoek om. Kansloos, zijn broer is te zwaar. Wim helpt snel mee, al zit er een bloedplek op zijn buik die steeds groter wordt. Ze sleuren Anton aan zijn armen mee de steeg.

Een wanordelijke jammerende groep verdringt zich om elkaar, terwijl kolonel Hogendijk en nog wat jonge soldaten roerloos blijven liggen, hun bloed sijpelt al over de straat.

Anton gromt het uit van de pijn, terwijl hij om de hoek, in de steeg tegen een muur aanleunt. Hijgend balt hij zijn vuisten en vloekt gesmoord, want naast hem ligt de jonge Bonebrood en de jongen staart strak naar het niets met een vreemd zwart gaatje in zijn voorhoofd. Een jong soldaatje zit naast hem op de grond en de jongen bedekt kermend zijn borst, zijn handen en armen kleuren al helemaal rood, want er zitten een donkere gaten in zijn jas. De luitenant rukt hem zijn uniformjas los en rukt zijn hemd open. Rechts op de borst zitten drie gaten waaruit rood schuim uit borrelt. Martin trekt een zakdoek uit zijn broekzak en drukt dat erop. ‘Blijf rustig liggen, jongen,’ klopt hij hem op zijn schouder. ‘We gaan zo naar een dokter.’

‘Maak je maar niet druk, Kees,’ grijpt een vriend zijn arm. ‘Dan gaan we naar mijn dokter. Dokter Scheurbuik is een kei van een vent.’

De jongen knikt en probeert tegen hen te lachen, maar ineens vallen zijn ogen dicht, hij is dood. ‘Keesie! De andere jonge soldaat ploft jammerend bij zijn vriend neer.

Dokter Jansen staat met grote ogen rond te kijken. Hij wou zo graag helpen, maar is ineens omsingelt door doden en gewonden en stamelt. ‘Waar moet ik beginnen? Verschrikt kijkt hij om als een stem roept, ‘pappie, mijn arm doet pijn.’ Arie zit tegen een

muur en houdt zijn bovenarm bibberend vast, ook zijn vingers zien rood. De jonge knul is zijn mitrailleur en dapperheid verloren en zit ineens te janken. Zijn vader knielt bezorgd bij hem neer.

Jan Kleiboer bedekt gesmoord vloekend zijn ellenboog, en ook bij hem sijpelt bloed tussen de vingers door. Wim Morsman leunt tegen de muur en houdt kreunend zijn buik vast, zijn handen kleuren al rood.

De grond is bezaaid met geweren, want niemand denkt nog aan zijn wapens nu er gewonden zijn. Luitenant Wiersma schiet al toe en drukt de soldaten die niet gewond zijn een geweer in de handen en beveelt ze de wacht te houden. De rest rukt hij overeind en beveelt ze dapper te blijven.

Theo rukt zijn das los, zijn jas uit en geeft zijn overhemd aan Wim. 'Druk het op je buik,' raadt hij aan. 'Dat stopt vast het bloeden.' Het huilende soldaatje kijkt met tranen stromend over zijn wangen op. 'Luitenant, ze hebben Wimpie doodgeschoten,' jammert hij. 'Ja, en kijk maar uit dat ze jou niet dood schieten,' snauwt hij terug. 'Die laffe rotzakken.' Martin leunt hijgend tegen een muur en veegt bloed van zijn kaak. Daar loopt een rode streep, een schampschot.

Martin bekijkt het bloed op zijn vingers. Hij kijkt naar de doden en klemt zijn lippen strak op elkaar. 'Geen gevaar, verdomme,' schampt hij. 'We moesten alleen maar verkennen. Er zouden hier geen Duitsers zijn.' Snel kijkt hij om een hoekje en leunt gesmoord vloekend weer tegen de muur. Er is geen enkel twijfel aan. Kolonel Hogendijk is mordsdood. Nu moet hij in z'n eentje op een groepje kleuters passen.

Anton schudt geschokt zijn hoofd. Er is geschoten en er zijn doden gevallen. Verdomme, wat doet zijn been pijn. Die rottige moffen hebben op hém geschoten!

Theo hurkt naast hem en houdt zijn schouder knijpend vast. 'Tjeezes broer. Je bent gewond,' stamelt hij bleekjes. 'Je bloedt!' 'Houdt op met dat gejack, de Haan.' Luitenant Wiersma pakt de huilende jongen bij zijn arm en sleurt hem overeind, weg van

Bonebrood. Het is tijd om iets te gaan doen, voor die Duitsers denken ons al weggejaagd te hebben.

De luitenant kijkt het overgebleven groepje soldaten streng aan ‘Er is geen tijd voor tranen, verdomme,’ valt hij uit. ‘We moeten die smeerlappen terugpakken.’

De jonge soldaat veegt snotterend zijn neus af aan zijn mouw.

‘Kom op, de Haan, wees een man,’ beveelt Martin Wiersma. ‘Jullie allemaal. Jullie zijn mannen en moeten het land verdedigen.’ De jongens dringen tegen elkaar en zelfs met een geweer in de handen, zien ze er eerder uit als spelende kinderen, dan soldaten.

‘Bonebrood zou het ook voor jullie doen,’ roept luitenant Wiersma en kijkt de jonge knullen strak aan. ‘Hij zou jullie wreken als een van jullie vermoord was door dat Duitse tuig. Kom op, we moeten sterk zijn voor koningin en vaderland. Vecht!’

Anton en Theo kijken elkaar bedenkelijk aan. Moeten die knulletjes nou echt gaan vechten? Het is zo balen dat Wim Morsman geraakt is en met de handen tegen zijn buik gedrukt, op de grond zit. Hij zou wel weten wat te doen.

Van hun groepje is alleen Theo niet gewond en die is geen beste schutter.

Het jonge soldaatje probeert dapper te zijn. De Haan veegt zijn ogen droog en huilt niet meer.

‘De Haan, Van Leeuwen, de Beuker, pak je geweer en schiet terug,’ wijst Martin bevelend. ‘We moeten die smeerlappen voorgoed afleren dat ze op ons schieten!’ ‘Waar laten we de hulzen, luitenant,’ de Haan bekijkt zijn geweer aarzelend.

‘Kan mij dat schelen. Voor mijn part in je reet, maar schiet nou eindelijk eens,’ wijst Martin Wiersma bevelend.

‘Maar, maar we krijgen straf als we geen hulzen meenemen,’ piept een ander soldaatje. Arie de Briel, een stevige bruinharige knul van 20 maakt zich minder druk om de verantwoording van het aantal afgeschoten kogels. Hij stampst naar voren, tot midden op de straat. Daarna zet hij zijn geweer tegen zijn wang, richt en

begint te schieten. De Haan hurkt neer en graait gretig de wegspringende hulzen bij elkaar.

‘Godallemachtig, willen jullie dood?’ Anton vergeet zijn gewonde been. Hij springt op, grijpt de Haan om zijn middel, de Briel bij zijn kraag en sleurt hen terug de steeg in.

Anton is daarmee net op tijd, want met fel geratel schieten er opnieuw kogels door de straat en ze hadden de jonge knullen beslist geraakt.

Bij gebrek aan een doel, kletsen ze verder weg tegen een huis waarvan de ruiten rinkelend breken. De kogels raken ook woest tokkend een woonboot. Daar gluurt iemand geschokt door het raam naar buiten en trekt de gordijnen snel dicht.

‘Ik heb er eentje,’ grijnst de Briel vol trots. ‘Ik zag hem vallen.’

Dokter Jansen is met Arie snel klaar. De jongen heeft alleen maar een schampschot bij zijn arm en klaagt al niet meer nadat hij verbonden is. Hij draagt zijn vaders tas in de andere hand en loopt mee, terwijl de oude dokter zich van gewonde naar gewonde haast. Jan Kleiboer leunt tegen een muur en drukt zijn heftig bloedende elleboog tegen zich aan, maar slaat de hulp van het oude heertje vastberaden af.

‘Hij eerst,’ gebaart zijn kin naar Wim. ‘Hij heb meer hulp nodig,’ want Wim heeft naast zijn navel een heftig bloedend gaatje. Hij probeert net te doen of het heel gewoon is, dat het daar bloedt, maar zijn op elkaar geklemde lippen worden steeds witter.

Dokter Jansen schudt bezorgd zijn hoofd.’ Jullie moeten naar het ziekenhuis,’ verzucht hij.

‘Mooi niet,’ gromt Wim en de grote kerel trekt zich zwaar hijgend tegen een muur op.

‘Dat rottige gaatje krijgt mij niet klein. Geef me mijn geweer verdomme, dan zal ik die rotzakken eens leren wat schieten is.’

Anton grijpt de Briel stevig aan zijn arm vast, omdat de jonge soldaat nog een keer op de Duitsers wil schieten. Theo wordt kwaad als zijn broer van pijn kermt, terwijl dokter Jansen een stuk verband om zijn been wikkelt. Met een grote stap staat hij midden

op de straat. Voor zich uit vloekend zet hij zijn geweer aan de schouder en schiet op de schuttersput vol Duitsers.

‘Daar, vuile smerige rotzakken!’ sist hij gesmoord bij elk schot. ‘Laffe rotmoffen! Ik zal jullie leren! Jullie hebben op mijn broer geschoten!!

De Duitsers waren even verrast en twee van hen vallen. Net zo snel springt de stoere Rotterdammer terug in de steeg, want het antwoord is fel geratel en opnieuw breken er achter hen een stel ruiten.

‘Vanaf dit punt op die schuttersput schieten is zelfmoord,’ schudt luitenant Wiersma zijn hoofd. ‘We moeten achter die Duitsers zien te komen.’

‘Waarom niet daarheen, luitenant.’ Een graspieper met zijn peenhaar en sproeten wijst omhoog. ‘Ik moest van mijn vader altijd met een katapult de duiven van het dak afschieten, omdat ze de was onderschijten. Van een dak heb je een goed uitzicht.’

‘Geweldig idee van Leeuwen. We moeten een dak met een goed uitzicht zien te vinden, maar we moeten eerst de gewonden in veiligheid brengen. Vergeet je wapen niet en iedereen moet elkaar helpen.’ Luitenant Wiersma hijst twee geweren over een schouder, neemt een gewonde soldaat over een schouder en begint ferm te lopen.

Anton hijst zich tegen een muur omhoog, terwijl Theo hun geweren over een schouder hangt, daarna ondersteunt hij zijn broer. Met Martin Wiersma voorop haasten ze zich weg van de straathoek, terwijl plakkerig bloed de stoeptegels kleurt en flarden verband nog rondslingeren. Anton mankt gesmoord vloekend mee.

‘Stik de moord, broertje, ze hebben je goed te pakken,’ bezorgd schudt Theo zijn hoofd. Dokter Jansen steunt Wim en de Rotterdammer bedekt zijn buikwond met de das, maar daar komt steeds meer bloed onder vandaan. Arie grist de mitrailleur mee en draagt aan de andere hand de dokterstas mee. Het handvat zit onder het bloed en zijn vingers ook al. Woedend gluurt hij om

een hoekje de steeg in, ‘wacht maar, stelletje smeerlappen,’ sist de jongen. ‘We krijgen jullie nog wel.’

Ze laten de doden liggen, het is te gevaarlijk om die te proberen te bergen en in een wanordelijke groep haasten ze zich terug de steeg in.

Anton wordt ondersteunt door zijn broer en mankt met een been, hij vloekt gesmoord bij elke stap, want het doet vreselijk pijn. De kogel zit nog in de wond.

Jan Kleiboer wil niet ondersteund worden en omklemt met op elkaar geknepen lippen zijn elleboog, terwijl wit verband rood kleurt.

‘Kom jongen, doe nou maar voorzichtig aan met je gewonde arm.’ Dokter Jansen kijkt naar de jongen om. Hij zou Arie het liefste willen dragen, maar zijn zoon is al groot. Met de gewonde arm drukt hij de mitrailleur tegen zich aan en ineens ziet zijn jochie er niet meer als een kind uit.

Luitenant Wiersma beent wankelend voor zijn groepje graspiepers uit, terwijl de gewonde jongen die over zijn schouder hangt, zachtjes kermt. Martin Wiersma probeert te bedenken hoe hij het snels hulp voor de gewonden kan krijgen. Hij moet dringend bellen, waar zou hier een telefooncel zijn?

Hij blijft staan bij een straathoek en gluurt de straat in. Halverwege deze straat staat een groepje in een portiek. Een lange man in grijze overjas heeft een flinke klewang vast. Een dikke man in deftig zwart pak houdt een honkbalknuppel omhoog. Een jong knulletje omklemt dapper de steel van een grote koekenpan. Ze staren met grote ogen, zodra de soldaten en burgers zich op hen af haasten.

‘Heren,’ luitenant Wiersma beent op hen af. ‘Wie van u heeft telefoon? Ik moet het hoofdkwartier melden dat er vijandelijke tegenstand was is. Mogen de gewonden bij jullie schuilen tot ze opgehaald worden?’

‘Ik heb telefoon,’ wijst de dikke man opgewonden hijgend omhoog. ‘Mijn naam is Marinus Postma, ik woon op de tweede verdieping. Daar kunnen jullie wachten tot jullie opgehaald

worden.’ Luitenant Wiersma wijst zijn soldaten bevelend het trappengat in. ‘Allemaal naar boven, daar wachten we op versterking,’ zegt hij streng. Dat er doden zijn gevallen bij de jonge knullen, maakt de sergeant woedend, maar hij weet ook wel dat hij met het groepje onervaren soldaten kansloos is tegen de Duitsers.

Anton blijft hardnekkig staan en wijst naar waar ze vandaan komen.’ Ik ga niet naar boven, verdomme. We moeten die klootzakken mores leren, ze hebben Nederlanders vermoord!’ Luitenant Wiersma grijpt hem bij een arm en kijkt Theo bevelend aan. Die pakt zijn andere arm en Anton mankt gesmoord vloekend de trap op. Hij ziet het niet, maar achter hem loopt een spoor van grote bloeddruppels, want Jan bloedt steeds erger, hij wankelt bij elke pas en is lijkkbleek. Op een klein portiek blijven ze staan en verdringen zich om elkaar. Marinus Postma haast zich langs hen en de sleutels aan een bos rinkelen zenuwachtig, terwijl hij een deur opent.

‘Marinus?’ Marja Postma, een magere vrouw in zwarte jurk en blauw schort met dun knotje, komt van de keuken aanrennen en jammert wanhopig. ‘Wat gebeurt er allemaal, wat doe je nou? Wat moeten die soldaten hier?’

Haar man haalt alleen maar de schouders op, want de soldaten dringen zich langs hem naar binnen naar de keurige woonkamer. Het zwart leren bankstel heeft nooit eerder zoveel bezoek gehad, terwijl Jan Kleiboer en een paar soldaten erop neerploffen. De rest van de graspiepers zoeken een plekje op de grond en Anton wordt zorgzaam door zijn broer in een leunstoel geholpen.

De tafel krijgt een zet opzij van dokter Jansen, zodat hij Jan Kleiboer kan gaan verzorgen, daarbij valt een bloemenvaas met nepbloemen en een lepelvaasje rinkelend om. Marja schiet verschrikt toe en graait de zilveren lepeltjes bij elkaar. Ze kijkt ontzet rond, want haar nette woonkamertje wordt bedolven onder de gewonden.

Luitenant Wiersma legt de gewonde van zijn schouder behoedzaam op de grond neer en schuift hem een kussentje van

de bank onder zijn hoofd. Martin klopt de bewusteloze jongen op zijn schouder en springt op, meer kan hij niet voor de graspieper doen. Theo helpt voorzichtig Wim op het tapijt te gaan liggen. Wim kermt gesmoord van de pijn. Marja rukt haar blauwe schort los en schuift dat snel onder zijn hand, want daar plakt het van het bloed.

Anton slaat op de leuning van de leunstoel, woedend, dat ze zo weg moeten kruipen. Nu kon hij eindelijk schieten op moffen en zit er, verdorie, een groot gat in zijn been.

Dokter Jansen is al door zijn verband heen en kijkt de vrouw des huizes vragend aan.

‘Hebt u voor mij een oud laken, mevrouw?’

Marja Postma kijkt moeilijk, maar komt toch een laken brengen, geborduurd met roze roosjes.

Pruilend ziet ze hoe de oude dokter er lange repen van knipt om iedereen mee te verbinden.

Theo kijkt ongeduldig naar buiten. Het liefste zou hij weggaan om Duitsers het betaald te zetten dat ze op zijn broer hebben geschoten. Het ziet er niet naar uit dat Anton nog kan vechten en diep zuchtend kijkt hij rond. Daar gaat hun kans om het de Duitsers betaald te zetten dat ze Rotterdam zijn aan gevallen. Ongeduldig peutert hij aan het verband om zijn hand. Zal hij dat er maar eens afhalen? Het begint hem knap te irriteren.

‘Knip eens wat stroken, wil je?’ dokter Jansen werpt hem een stuk laken toe en ongeduldig begint Theo te knippen.

Wim heeft erg veel pijn, dat is te zien, maar hij klaagt niet, terwijl hij verbonden wordt. Anton verbijt zijn pijn ook, zelfs terwijl er jodium op de wond gegoten wordt. Hij vloekt gesmoord als repen laken strak worden getrokken om zijn dijbeen. Dat doet verdraaid veel pijn.

‘Gelukkig is de kogel er dwars doorheen gegaan,’ knikt dokter Jansen goedkeurend.

Anders had ik je moeten opereren zonder verdoving. Die ben ik vergeten.’